

**28-3-2010 அன்று சென்னையில் நடைபெற்ற
பண்டைத் தமிழரின் நீர் மேலாண்மைக் கருத்தரங்கில்
மாண்புமிகு முதலமைச்சர் கலைஞர் அவர்களது தொடக்க உரை**

செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனத்தின் சார்பில் நடைபெறும், “பண்டைத் தமிழரின் நீர் மேலாண்மை” கருத்தரங்கத்தின் தலைவர் பேராசிரியர் முனைவர் வா.செ. குழந்தைசாமி அவர்களே! காவிரி தொழில் நுட்பக் குழுமத்தின் தலைவர் பேராசிரியர் ஆ. மோகன கிருஷ்ணன் அவர்களே! தொல்லியல் துறையின் முன்னாள் இயக்குநர் திரு.நடன காசிநாதன் அவர்களே! பனைத் தொழிலாளர் நல வாரியத்தின் தலைவர், இலக்கியச் செல்வர் முனைவர் குமாரி அனந்தன் அவர்களே! வரவேற்புரை ஆற்றிய பேராசிரியர் ச. மோகன் அவர்களே! நன்றியுரை ஆற்றவிருக்கும் பேராசிரியர் க. இராமசாமி அவர்களே! கருத்தரங்கிற்கு வருகை புரிந்துள்ள பெரியோர்களே, நண்பர்களே, என் உயிரினும் மேலான அன்பு உடன்பிறப்புகளே! அனைவருக்கும் என் வணக்கங்கள்!

இன்று உங்களிடையே கலந்து கொண்டு, இங்கு நடைபெறும் பண்டைத் தமிழரின் நீர் மேலாண்மை குறித்த கருத்தரங்கினைத் தொடங்கி வைப்பதில் நான் மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்!

பழந்தமிழகத்தில் உழவுத் தொழில் நெசவுத் தொழில், கட்டடக் கலை, நாகரிகம், பண்பாடு அனைத்தும் சிறந்து விளங்கியது என்பதற்கு ஏராளமான சான்றுகள் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன.

உலக வரலாற்று அறிஞர்கள் அனைவரும் இதனை ஒப்புக் கொண்டு பாராட்டி உள்ளார்கள்.

நீர் மேலாண்மையைப் பொறுத்தவரை பண்டை தமிழர்களின் பண்பட்ட அறிவும், ஆற்றலும் நம்மை வியக்க வைக்கின்றன.

பருவந் தவறாமல் பெய்யும் மழை நீரைத் தேக்கி கயம், வாவி, தடாகம், பொய்கை, குட்டம், குளம், ஏரி, கிடங்கு, மடு போன்ற நீர் நிலைகளை உண்டாக்கி, அவற்றிலிருந்து தேவைக்கேற்ப நீரைப் பயன்படுத்தும் உத்தியைத் தமிழர்கள்

பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகப் பின்பற்றி வந்துள்ளனர். இதனைப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் வாயிலாக நாம் அறியலாம்.

ஓடைகளின் குறுக்கே “கற்சிறை” எனப்படும் கல்லால் ஆன அணை கட்டித் தண்ணீரைச் சிறைபிடித்துத் தேக்கிக் கால்வாய் வழியே அனுப்புகின்ற முறை பழங்காலத்திலேயே பெரு வழக்காக இருந்துள்ளது. எதிர்த்து வரும் போர் வீரர்களை அந்தக் கற்சிறை போல ஒருவனாக நின்று தடுத்து நிறுத்துதல் தலைவன் பண்பு என்று கூறும் தொல்காப்பியர், பொருளதிகாரத்தில்,

“வருசிறைப் புனலைக் கற்சிறை போல

ஒருவன் தாங்கிய பெருமையானும்”

(தொல்.பொருள் 657)

என்கிறார்.

பூம்புகார் துறைமுகத்தில் கப்பலிலிருந்து பொருள்கள் இறக்கப்படுவதையும், தரையிலிருந்து வேறு பலபொருள்கள் கப்பலில் ஏற்றப்படுவதையும்; மழை மேகம் கடலிலிருந்து நீரை முகந்து தரையில் மழையாகப் பொழிவது போலவும், அந்த மழை நீர் சென்று கடலில் கலப்பது போலவும் இருந்ததாக, “பட்டினப்பாலை” ஆசிரியர் உருத்திரங்கண்ணனார்,

“வான் முகந்த நீர்மலைப் பொழியவும்,

மலைப் பொழிந்த நீர்கடல் பரப்பவும்,

மாரி பெய்யும் பருவம் போல

நீரினின்றும் நிலத்து ஏற்றவும்,

நிலத்தினின்று நீர் பரப்பவும்,

அளந்தறியாப் பல பண்டம்”

(பட்டினப்பாலை 126–131)

என்று கூறுகிறார்.

நீர்நிலைகளை உருவாக்கி இந்நிலவுலகில் புகழைப் பதித்திட வேண்டுமென, பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பார்த்துக் குடபுலவியனார் கூறும்,

“அடுபோர்ச் செழிய இகழாது வல்லே

நிலன் நெளி மருங்கில் நீர்நிலை பெருகத்
 தட்டோர் அம்ம, இவண் தட்டோரே;
 தள்ளாதோர் இவண் தள்ளாதோரே”

(புறம்-18-27-30)

- என்னும் புறநானூற்றுப் பாடல் வரிகள் நீர்வள இயலின் இன்றியமையாமையைச் சுட்டுகிறது.

இன்றைய பொறியியல் துறை அறிஞர் பெருமக்கள் வியந்து போற்றக்கூடிய தொழில் நுட்பத்தை ஏறத்தாழ 1800 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கையாண்டு மாமன்னன் கரிகால சோழன் காவிரி ஆற்றிற்குக் கரை எடுத்ததும், காவிரியின் குறுக்கே கல்லணை கட்டி, நீர்ப்போக்கை ஒழுங்கு செய்ததும், தமிழரின் நீர் மேலாண்மைத் திறனை மேதினிக்கு உணர்த்துகிறது. இதன்பயனாக பிற நாட்டு வளங்களை விடச் சோழநாட்டு வளம் செழித்துக் கொழித்தது என்பதனை,

“ஏரியும், ஏற்றத்தினானும், பிறர் நாட்டு
 வாரி சுரக்கும் வளன் எல்லாம் தேரின்,
 அரிகாலின் கீழ் உகூஉம் அந் நெல்லே சாலும் -
 கரிகாலன் காவிரிசூழ் நாடு”

(- தனிப்பாடல்)

என்னும் முடத்தாமக் கண்ணியாரின் பாடல் விளக்குகிறது.

சங்கப் பாடல்களுக்கு அடுத்தபடியாக, சிலம்பும், மேகலையும், சிந்தாமணியும் நீரின் இன்றியமையாமை பற்றிப் பேசுகின்றன. மணிமேகலையில்,

“எந்திரக் கிணறும் இடுங்கற் குன்றமும்
 வந்து வீழ்ருவியும் மலர்ப்பூம் பந்தரும்
 பரப்பு நீர்ப் பொய்கையும் கரப்புநீர்க் கேணியும்
 ஒளித்துறை யிடங்களும், பளிக்கறைப் பள்ளியும்
 யாங்கணும் திரிந்து தாழ்ந்து விளையாடி”

(மணிமேகலை 19, சிறைக் கோட்டம் அறக் கோட்டமாக்கிய காதை 102-106)

– என்ற அடிகள் மூலம், ஒரு நகரப் பூங்கா – அருவி, பொய்கை, கேணி முதலியவற்றோடு பொலிதல் வேண்டுமென்பதைச் சீத்தலைச் சாத்தனார் காட்டுகிறார்.

ஒரு குளத்திற்கு ஓடையின் மூலமாகத்தான் தண்ணீர் வர வேண்டும். ஓடையில் தொடர்ந்து தண்ணீர் வந்துகொண்டேயிருக்கும். ஓரிருநாள் நீர்வரத்திலேயே குளம் நிறைந்துவிடும். குளம் நிறைந்ததும் நீர் மண்கரை மேலேறி வழியும்; வழிகின்ற நீர் கரையில் மண்ணை அரித்துவிடும். அதனால் கரையின் அந்த இடத்தில் உடைப்பு எடுக்கும். நீர் முழுவதும் வெளியேறி வீணாகும். அதுபோல அளவு இல்லாது செலவு செய்வனுடைய வாழ்க்கையும் வீணாகும் என்பதை,

அளவளாவு இல்லாதான் வாழ்க்கை குளவளாக்

கோடின்றி நீர்நிறைந் தற்று. (குறள் – 523)

– என அய்யன் திருவள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார்.

குளம் வெட்டுதல், அதனைச் சுற்றி மரக்கிளைகளை வெட்டி நடுதல், மக்கள் நடக்கும் வழியைச் செதுக்கிச் சீர்திருத்தல், தரிசு நிலத்தின் உள்ளிடத்தைச் செப்பம் செய்து உழுவயல் ஆக்குதல், அவற்றுடன் வளமாக நீர் வரும்படி தோண்டிச் சுற்றிலும் சுவர் எழுப்பிக் கிணற்றை உண்டாக்குதல் என்று சொல்லப்பட்ட இந்த ஐந்து பகுதிகளையும் உண்டாக்கியவன் உலகம் புகழ் இன்புறுவான் என்பதனைச் சிறுபஞ்சமூலம்.

“குளந்தொட்டுக் கோடு பதித்து வழிசீத்து

உளந்தொட்டு(டு) உழுவயல் ஆக்கி-வளந்தொட்டுப்

பாகு படுங்கிணற்றோ(டு) என்றிவ்வைம்பால் படுத்தான்

ஏகும் சுவர்க்கத் தினிது”

-(சிறுபஞ்சமூலம் 66)

என்று கூறுகிறது.

இதன்மூலம் பதினெண்கீழ்க் கணக்கு நூல்கள் அனைத்திலும் நீரின் முக்கியத்துவம் பற்றிய செய்திகள் விரவிக்கிடப்பதை அறியலாம்.

இலக்கியச் சான்றுகளுக்கு அடுத்தபடியாக, அரசர்கள் நீர் ஆதாரங்களை ஏராளமாக உண்டாக்கி, தங்கள் பெயரை வரலாற்றில் இடம் பெறச் செய்துவிட்டனர் என்பதற்கு அடையாளமாகக் கல்வெட்டுகளும் செப்பேடுகளும் அகழ்வாய்வுகளும் விளங்குகின்றன.

“முதலாம் பரமேசுவரவர்மனின் ஆட்சி காலத்தில் (கி.பி.669-700) இருபது சதுர்வேதி பிராமணர்க்குப் “பரமேசுவரமங்கலம்” என்னும் பெயரில் பிரமதேயமாக நிலங்கொடுத்தான். அத்தோடு அவ்வூரில், “பரமேசுவர தடாகம்” என்று ஓர் ஏரியை ஏற்படுத்திப் பாலாற்றிலிருந்து நீர் கொண்டு வர, “பெரும்பிடுகு கால்” என்னும் கால்வாயையும் வெட்ட, அக்கால்வாயிலிருந்து “தலைவாய்,” “தலைப்பேழை,” “ஊற்றுக்கால்” என்னும் கிளைகளையும் வெட்டிக்கொள்ள அனுமதி அளித்தான் பரமேசுவரன்”

– எனக் கூடம் செப்பேடு கூறுகிறது.

“உத்திரமேரூரின் ஜீவநாடியாக அமைந்தது “வயிரமேகத் தடாகம்” எனும் பேரேரியாகும். கி.பி.796முதல் 847வரை வாழ்ந்த பல்லவ மன்னன் நந்திவர்மனுக்கு “வயிரமேகன்” என்று ஒரு சிறப்புப் பெயர் உண்டு. இப்பெயரால் அமைந்ததுவே வயிரமேகத் தடாகம் என்னும் ஏரி என்பதை உத்திரமேரூர் செப்பேடுகளும், கல்வெட்டுகளும் தெரிவிக்கின்றன.

மாமன்னன் இராசேந்திர சோழன் 11ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், தான் உருவாக்கிய கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில், “சோழ கங்கன்” என்னும் தனது பட்டப் பெயரில், “சோழகங்கம்” என்னும் ஏரியை உருவாக்கினான். அந்த ஏரி, இன்று “பொன்னேரி” என அழைக்கப்படுகிறது. அந்த ஏரியின் வடிகாலாக அவன் தனது சிறப்புப் பெயரிலேயே அமைத்த “வீர நாராயணன் ஏரி” இன்று “வீராணம் ஏரி” என்று புகழ் பெற்றுள்ளது.

பண்டைய நூல் எனக் கருதப்படும் ‘கூபநூல்’ ஓலைச் சுவடியிலிருந்து பதிப்பு செய்யப்பட்டு, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. நிலத்தின் தன்மை பற்றியும் அங்கு வளரும் மரஞ்செடி கொடிகள் பற்றியும் அவற்றின் அடையாளம் கண்டு நீர் இருக்கும் பகுதிகளை அறியும் முறை பற்றியும்

அந்நூற்பாடல்கள் கூறுகின்றன. புலவர்களும் புவியியலாளர்களும் இணைந்து அதனை விரிவாக ஆராய வேண்டியது இன்றியமையாததாகும்.

இவ்வாறு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த இலக்கியங்களாலும், கட்டுமான அமைப்புகளாலும் நீர்வளத்தில் அக்காலத்திலேயே ஒரு தெளிவு தமிழகத்தில் இருந்தமையை உணர முடிகிறது.

இன்றைய நிலையில் தமிழகத்தின் நீர்வளம் தமிழகத்தைச் சுற்றியுள்ள அண்டை மாநிலங்களோடு ஒப்பிடும்போதும் ஒரு பற்றாக்குறை மாநிலமாகவே இருப்பதை அனைவரும் அறிவோம்.

எனினும், கிடைக்கும் நீர்வளத்தைச் செம்மையாகப் பயன்படுத்திட வேண்டும் என்னும் முனைப்போடு பல்வேறு பாசன மேம்பாட்டுத் திட்டங்கள் தமிழகத்தில் நடைமுறைப்படுத்தப் பட்டுள்ளன.

மேட்டூர் அணை, 1934ஆம் ஆண்டிலும், பூண்டி நீர்த்தேக்கம் 1944ஆம் ஆண்டிலும், பவானிசாகர் அணை 1956ஆம் ஆண்டிலும், சாத்தனூர் அணை 1958ஆம் ஆண்டிலும், வைகை அணை 1959ஆம் ஆண்டிலும் கட்டப்பட்டு தமிழக பாசன வசதிகளுக்கு உயிர்நாடியாகத் திகழ்கின்றன.

திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு 1967இல் பதவியேற்ற பின், தமிழகத்தில் நீர் ஆதாரங்களைப் பெருக்கிட பல்வேறு திட்டங்கள் நிறைவேற்றப் பட்டன.

தமிழ்நாடு அரசுக்கும், கேரள அரசுக்குமிடையே நதிநீர் பங்கீடு குறித்து ஆராய்ந்து தீர்வுகாண இரு மாநிலங்களின் மாநாடு 10.5.1969 அன்று திருவனந்தபுரத்தில் நடைபெற்றது. மாநாட்டின் முடிவில் பரம்பிக்குளம் ஆழியாறு திட்டம், பவானி திட்டம், பம்பாறு படுகை, சிறுவாணித் திட்டம், கபினியாறு ஆகியவற்றின் தண்ணீரை பகிர்ந்து கொள்வது தொடர்பாக கேரள அரசுக்கும் தமிழக அரசுக்கும் இடையில் ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டது.

1989-1991 ஆண்டு கழக ஆட்சியில் நெல்லை மாவட்டம் அடவி நயினார் நீர்த்தேக்கத் திட்டம், திண்டுக்கல் மாவட்டம் நங்கஞ்சியாறு நீர்த்தேக்கத் திட்டம், பெரியாறு வைகை பாசன நவீனப்படுத்தும் திட்டம், தேசிய நீர் நிர்வாகத் திட்டத்தின்கீழ் சாத்தனூர், கோதையாறு, தாமிரபரணி, கம்பம் பள்ளத்தாக்கு,

அமராவதி பள்ளத்தாக்கு ஆகியவற்றின் மேம்பாட்டுத் திட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டன.

1996 – 2001 இல் மோர்தானா நீர்த்தேக்கத் திட்டம், நெல்லை மாவட்டத்தில் நம்பியாறு நீர்த்தேக்கத் திட்டம், குமரி மாவட்டத்தில் பொய்கையாறு நீர்த்தேக்கத் திட்டம், வேலூர் மாவட்டத்தில் பாலாறு பாசன அமைப்புத் திட்டம், பொன்னை அணைக்கட்டு பாசன அமைப்புத் திட்டம், கடலூர் மாவட்டத்தில் தொழுதூர் மற்றும் பிலாந்துறை பாசன அமைப்புத் திட்டம், தருமபுரி மாவட்டத்தில் பாளூர் நெடுங்கல் பாசன கால்வாய் புனரமைப்புத் திட்டம், கிருஷ்ணகிரி நீர்த் தேக்க வலது இடதுபுறக் கால்வாய்கள் புனரமைப்புத் திட்டம், வாணியாறு நீர்த்தேக்கக் கால்வாய் புனரமைப்புத் திட்டம், பாம்பாறு நீர்த்தேக்கக் கால்வாய் புனரமைப்புத் திட்டம், சூலகிரி சின்னாறு கால்வாய் மேம்பாட்டுத் திட்டம், மாரண்டஹள்ளி, தும்பளஹள்ளி கால்வாய்கள் மேம்பாட்டுத் திட்டம், சாத்தனூர் அணைப் பாதுகாப்புத் திட்டம், அதன் இடது மற்றும் வலதுபுற கால்வாய்கள், கிளைக் கால்வாய்கள் புனரமைப்புத் திட்டம்;

விழுப்புரம் மாவட்டத்தில் வீரூர் அணை கால்வாய் மேம்பாட்டுத் திட்டம், திருக்கோவிலூர் அணைக்கட்டு மற்றும் அதன் கால்வாய்கள் மேம்பாட்டுத் திட்டம், கீழ்க்கண்டாரக் கோட்டை வெள்ளப் பாதுகாப்புத் திட்டம், கடலூர் மாவட்டத்தில் மணிமுத்தாநதி கால்வாய் மேம்பாட்டுத் திட்டம், கடலூர் மாவட்டத்தில் கோமுகி நதி நீர்த் தேக்கக் கால்வாய் மேம்பாட்டுத் திட்டம், மேமாத்தூர் அணை கால்வாய் மேம்பாட்டுத் திட்டம், திருவள்ளூர் மாவட்டத்தில் ஆரணியாறு அணைக் கட்டு மற்றும் கால்வாய்கள் மேம்பாட்டுத் திட்டம், திருவண்ணாமலை மாவட்டத்தில் செய்யாறு அணை மற்றும் கால்வாய்கள் மேம்பாட்டுத் திட்டம், தர்மபுரி மாவட்டத்தில் ஈச்சம்பாடி அணை மற்றும் கால்வாய்கள் மேம்பாட்டுத் திட்டம்;

திருச்சி மாவட்டத்தில் கல்லகம் ஆண்டியோடைத் திட்டம், விருதுநகர் மாவட்டத்தில் குள்ளூர் சந்தை பாசன மேம்பாட்டுத் திட்டம், வெம்பக்கோட்டை அணை பாசன மேம்பாட்டுத் திட்டம், கோல்வார்பட்டி அணை பாசன மேம்பாட்டுத்

திட்டம், திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் சர்க்குனியாறு பாசன மேம்பாட்டுத் திட்டம், ராமாநதி அணை பாசன மேம்பாட்டுத் திட்டம், குண்டாறு அணை பாசன மேம்பாட்டுத் திட்டம்;

சிவகங்கை மாவட்டத்தில் விருகனியாறு பாசன மேம்பாட்டுத் திட்டம் ஆகிய திட்டங்கள் செயல்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

2006இல் இந்த அரசு அமைந்தபிறகு, வெள்ள உபரி நீர் வீணாகக் கடலில் கலப்பதைத் தடுத்து அதனை வறண்ட மாவட்டங்களுக்கு கொண்டு செல்லும் நோக்குடன் மாநிலங்களுக்குள் பாயும் ஆறுகளை இணைக்கும் திட்டம் இந்தியாவிலேயே முதன்முதலாக தமிழகத்தில் நடைமுறைப்படுத்தப் படுகிறது. காவிரியின் குறுக்கே கட்டளையில் கதவணை அமைக்க 189 கோடி ரூபாய் மதிப்பீட்டிலும்;

தாமிரவரணி - கருமேனியாறு - நம்பியாறு இணைப்புத் திட்டம் 369 கோடி ரூபாய் மதிப்பீட்டிலும் செயல்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. வெள்ளத் தடுப்புப் பணிகளுக்கு முன்னுரிமை அளித்து, காவிரி வெள்ளத் தடுப்புத் திட்டம், திருச்சி, பெரம்பலூர், அரியலூர் மாவட்டங்களில் 254 கோடி ரூபாய் மதிப்பீட்டில் மேற்கொள்ளப் பட்டு நிறைவடையும் நிலையில் உள்ளது.

இதேபோன்று, தஞ்சாவூர், நாகப்பட்டினம் மற்றும் கடலூர் மாவட்டங்கள் பயனடையும் வகையில் கொள்ளிடம் வெள்ளத் தடுப்புத் திட்டம் 376 கோடி ரூபாய் மதிப்பீட்டிலும், கடலூர் மற்றும் விழுப்புரம் மாவட்டங்களில் வெள்ளாறு வெள்ளத் தடுப்புத் திட்டம் 164 கோடி ரூபாய் மதிப்பீட்டிலும், கடலூர் மாவட்டத்தில் வெள்ளத் தடுப்புத் திட்டம் 69 கோடி ரூபாய் மதிப்பீட்டிலும் ஆக மொத்தம் 609 கோடி ரூபாய் மதிப்பீட்டில் புதிய திட்டங்கள் வரும் நிதியாண்டில் மேற்கொள்ளப்படும் என கடந்த 19.3.2010 அன்று தமிழக சட்டப் பேரவையில் அளிக்கப்பட்ட நிதிநிலை அறிக்கையில் அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆறுகள், சிற்றாறுகள் மற்றும் ஓடைகளின் குறுக்கே தடுப்பணைகளைக் கட்டி ஆங்காங்கே நிலத்தடி நீராதாரத்தைப் பெருக்கும் நோக்குடன் 550 கோடி

ரூபாய் மதிப்பீட்டிலான ஒரு பெருந் திட்டம் 2008-2009 ஆம் நிதியாண்டில் இருந்து செயல்படுத்தப்பட்டு வருகிறது.

இத்திட்டத்தின்கீழ் 1,859 தடுப்பணைகள், 1,369 கசிவு நீர் குட்டைகள் உள்ளிட்ட 4,079 பணிகள் நடைபெற்றுள்ளதால் இப்பகுதிகளில் நிலத்தடி நீர் மட்டம் கணிசமான அளவிற்கு உயர்ந்துள்ளது.

இவ்வாறு பண்டைத் தமிழகத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட நீர் மேலாண்மை தொடர்ந்து பின்பற்றப்பட்டு, பராமரிக்கப்பட்டு வருகிறது.

இன்று, தமிழகத்தின் நீர்வளம் இந்தியாவின் நீர்வளத்தில் 2 சதவீதமாகவும், மக்கள் தொகை ஆறரை சதவீதமாகவும் அமைந்துள்ளது. இதன் காரணமாக ஓர் இந்தியக் குடிமகனுக்குக் கிடைக்கும் நீரில் மூன்றில் ஒரு பாகம் தான் தமிழகத்தில் வாழும் ஒருவருக்குக் கிடைக்கிறது.

எதிர்காலத்தில் தண்ணீர் பற்றாக்குறை காரணமாக உலகெங்கும் பிரச்சினைகள் மிகப்பெரிய அளவில் உருவெடுக்கும் என ஆராய்ச்சியாளர்கள் எச்சரிக்கை செய்து வருகின்றனர். இந்நிலையில், இருக்கும் நீர் வளத்தைச் செம்மையாகக் கையாள்வதற்கும், பருவ மழை காலங்களில் கிடைக்கும் நீரை உரிய முறையில் சேமிப்பதற்கும் தகுந்த திட்டங்களையும், நடைமுறைகளையும் வகுத்திட வேண்டும். வகுக்கப்படும் திட்டங்களின் அடிப்படையில் மக்கள் அவற்றைப் பின்பற்றி வருங்காலச் சமுதாயத்திற்குக் காத்துத் தந்திட வேண்டும். இதற்கு வழிவகை காணும் நோக்கில் இந்தக் கருத்தரங்கம் பயன்பட வேண்டும் என்று கூறி அனைவர்க்கும் எனது நல்வாழ்த்துகளை உரித்தாக்குகிறேன்!

* * * * *